

ע"פ 24563/10/16 - מוהנא שופאניה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 24563-10-16 שופאניה(אסיר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המבקש	מוהנא שופאניה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שניתן על ידי בית המשפט לתעבורה בעכו (כב' השופט א' קאופמן) ביום 6.9.16, בתיק פ"ל 2985-09-15, בגדרו הוטל על המבקש, בין היתר, עונש מאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 12.9.15 נעצר המבקש לבדיקה על ידי שוטרים, כשהוא נוהג בטרקטור בכביש בשפרעם, וזאת כשהוא פסול לנהיגה, וללא רישיון נהיגה תקף, וללא תעודת ביטוח ורישיון רכב בתוקף. המבקש הודה במיוחס לו והורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה - לפי ס' 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע לפני יותר מ-12 חודשים - לפי ס' 10א לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח - לפי ס' 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

בגזר הדין הוטלו על המבקש 4 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל מאסר מותנה בן 7 חודשים שנגזר על המבקש ביום 31.5.15 בתיק 848-03-15, כך שירצה בחופף ובסך הכל 7 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו. כן הוטלו עליו 6 חודשי מאסר מותנה ורישיונו נפסל לתקופה של 10 שנים. בגזר הדין נקבע כי על המבקש להתייב לריצוי מאסרו ביום 25.10.16.

ביום 23.10.16, היינו, יומיים בלבד עובר למועד שנקבע לתחילת ריצוי עונשו, הגיש המבקש ערעור על גזר דינו של בית משפט קמא, בצד בקשה לעיכוב ביצועו. בבקשתו טען כי שגה בית משפט קמא משלא קיזז את התקופה בה שהה במעצר בית מתקופת המאסר וכן משלא התחשב בכך שבמהלך ניהול התיק הנוכחי ריצה עונש מאסר בן 6 חודשים בעבודות שירות, בגין עבירות תעבורה בתיק אחר. לטענת המבקש, אורכן של תקופת מעצר הבית וכן תקופת עבודות השירות עולה על תקופת המאסר שהוטלה עליו בתיק דנן. עוד טען כי הינו פועל לביטול הרשעתו הראשונה משנת 2011 בעבירה של נהיגה בפסילה, אשר ניתנה בהיעדרו ובאורח שגוי.

בתגובתה מיום 25.10.16, התנגדה המשיבה לבקשה, בנימוק כי בנסיבות המקרה דנן אין כל הצדקה לעיכוב ביצוע גזר

הדין, וכי סיכויי הערעור קלושים ממילא.

לאחר עיון בבקשה ובהודעת הערעור, וכן בתגובת המשיבה, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה.

הלכה היא, כי עיכוב ביצוע עונש מאסר יינתן רק במקרים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות, אשר מצדיקות סטייה מהכלל לפיו יש להתחיל בריצוי עונש המאסר מיד לאחר מתן גזר הדין. נסיבות אלה צריכות לעלות בחשיבותן ובמשקלן על האינטרס הציבורי הגלום באכיפה מיידית של הענישה, ונטל השכנוע במקרה זה מוטל על המבקש (ראו: ע"פ 111/99 **שוורץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2) 241). במסגרת ההחלטה על בית המשפט לבחון את טיב וסיכויי הערעור, את משך תקופת המאסר, את חומרת העבירה ונסיבותיה, את עברו הפלילי של המבקש ואת נסיבותיו האישיות.

במקרה דנן, לא שוכנעתי כי מתקיימות הנסיבות המצדיקות סטייה מהכלל האמור.

העבירות המיוחסות למבקש חמורות. המבקש נהג ביודעין בזמן שהוא פסול מלהחזיק ברישיון נהיגה, כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע 13 שנים עובר לכך, ללא רישיון רכב תקף וללא תעודת ביטוח בת תוקף. יצוין כי בהודעת הערעור טען המבקש כי הקביעה שרישיונו פקע בשנת 2002 יסודה בשגגה שנפלה בכתב האישום, אולם מדובר בעובדה מעובדות כתב האישום, בה הודה המבקש.

באשר לסיכויי הערעור, לא מצאתי כי מדובר בסיכויים גבוהים לכאורה. מדובר בהרשעתו השלישית של המבקש בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, וזאת תוך תקופה של שנים בודדות. הרשעתו הראשונה בעבירה זו משנת 2011, ואילו הרשעתו השנייה משנת 2015. ארבעה חודשים בלבד לאחר שנפסל שנית לנהיגה, בתיק 848-03-15 בבית המשפט לתעבורה בעכו, למשך 18 חודשים, ועוד בטרם החל בריצוי עבודות השירות שהוטלו עליו באותו התיק, בחר המבקש להוסיף ולנהוג. בהתחשב בעובדה כי מדובר בהרשעה שלישית במספר בעבירה חמורה של נהיגה בפסילה, נראה כי גזר דינו של בית משפט אינו חורג לחומרה מרף הענישה הנהוג במקרים דומים. יתרה מזו, עונש המאסר שהוטל על המערער כולל הפעלת המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד לחובת המבקש מתיק 848-03-15, וזאת באופן חופף למאסר שהוטל עליו בתיק הנוכחי. אמנם בתסקירו המליץ שירות המבחן על הארכת המאסר המותנה, אולם בגזר הדין פירט בית משפט קמא את נימוקיו לדחיית המלצה זו, החורגת מרף הענישה הראוי והנוהג, מבלי שנמצאו נסיבות המצדיקות זאת.

ועוד, לא מצאתי סיכוי של ממש לטענת המבקש כי היה על בית משפט קמא לקזז את ימי מעצר הבית מתקופת המאסר שהוטלה עליו. מעבר לכך, בית משפט קמא התייחס בגזר דינו לעבודות השירות אותן ריצה המבקש במהלך ניהול התיק, משציין כי המבקש דווקא זכה להקלה כאשר אלה לא הופקעו בעקבות ביצוע העבירות דנן.

מהודעת הערעור עולה כי עיקר טענותיו של המבקש מופנות כלפי הרשעתו משנת 2011, בגינה נפסל לראשונה מלהחזיק ברישיון נהיגה, הרשעה אשר לטענתו יסודה בשגגה. הרשעה זו אינה עומדת לבחינה במסגרת הערעור שבפני ואיני רואה כיצד יש בטענות הנוגעות לה כדי לסייע למבקש, נוכח העובדה כי נפסל לנהיגה בשנית בשנת 2015. לא זו אף זו, בהודעת הערעור טוען המבקש כי ביצוע העבירות הנוכחיות נובעות מחוסר הבנתו את המשמעות החוקית של אי

החזקת רישיון נהיגה בתוקף, בעוד העבירה העיקרית בה הורשע הינה עבירה של נהיגה בזמן פסילה, עליה הודע לו בנוכחותו.

מעבר לכך, המבקש בחר להימנע מנקיטת מהלך כלשהו משך שבועות ארוכים והגיש ערעור על גזר הדין יומיים בלבד עובר למועד האחרון להגשת הערעור ולמועד שנקבע לתחילת ריצוי מאסרו. כך, הוגשה הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר ברגע האחרון, מבלי להמציא את עמדת המשיבה ותוך הכתבת לוח הזמנים לבית המשפט. אין להשלים עם התנהגות מעין זו. כפי שקבע בית המשפט בעבר "אין לקבל נוהג של הכתבת לוח הזמנים לבית משפט זה מתוך תקווה שיינתן עיכוב ביצוע אך בשל קוצר הזמן" (רע"פ 2669/04 **לוי נ' מדינת ישראל** (17.3.2004); ראו גם: בש"פ 7748/14 **קבה נ' מדינת ישראל** (17.11.2014)). תחילת ריצוי העונש קבועה להיום. כל החלטה בגדרה יקבע דיון שיתקיים במעמד הצדדים, משמעה עיכוב ביצוע המאסר בלית ברירה בשל סד הזמנים בו ראה המבקש להעמיד את בית המשפט. התנהלות זו גם אינו עולה בקנה אחד עם טענתו של המבקש לעוול שייגרם לו עקב כניסתו למאסר.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לעיכוב ביצוע ריצוי עונש המאסר.

בנסיבות, אני רואה לקבוע דיון בערעור במועד מוקדם וזאת ביום 2.11.16 שעה 9:00.

המבקש יובא לדיון באמצעות הליווי/ שב"ס.

המזכירות תשלח בדחיפות ההחלטה לצדדים ולשב"ס.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ז, 25 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.